

Introducció

Tota persona desitja la felicitat. En això estan d'acord teòlegs, psicòlegs, filòsofs... Des de l'antiguitat la felicitat s'ha entès de manera diferent, segons les èpoques, com un estat perfecte que s'assoleix a través d'una vida bona, com un regal de Déu en una vida futura, com una realitat que produeix plaer o com un article de consum, en els nostres dies. Les benaurances que proclama Jesús són una altra cosa; **ens convida a descobrir cadascuna d'elles com una actitud interior**. La felicitat impregna la Bíblia. Les llengües bíbliques recorren al terme "felicitat" des de sentits diversos, però el que ens interessa és el grec *makarios* (feliç, benaurat), que és el que trobem al missatge de Jesús, el qual ens ha arribat a través de Mateu i Lluc.

Les benaurances no són només una revelació de Jesús, sinó el **fruit de la seva experiència viscuda**, ell és l'home de les benaurances –diu E. Bianchi–; el que plora, el pobre, el mansuet..., per tant, les seves paraules no són una ideologia o una doctrina espiritual; ofereixen un camí comú a la humanitat vers el sentit i la felicitat. És per això que l'Església antiga les interpreta com un camí de perfecció. Gregori de Nissa veu les vuit benaurances com a virtuts d'un camí gradual cap a Déu. Segons St. Agustí, les vuit, modelen de nou la criatura humana.

Les Benaurances responen al nostre desig de viure en plenitud: *són finestres que ens permeten dirigir la mirada al nostre desig d'una realitat*

diferent. (...) no descriuen una utopia sinó les possibilitats que ja es troben al nostre cor –diu A. Grün–. Si això ho fem realitat, aleshores, participem de Déu, som totalment com Déu (...) som de veritat "makarioi".

La muntanya, vincle entre el cel i la terra

El text grec diu literalment: "Jesús pujà a la muntanya". (Mt 5,1). Al·ludeix al Sinaí. Jesús, com el nou Moisès ofereix una interpretació d'aquesta llei, perquè els humans arribin a ser feliços. És un camí d'iniciació, d'ascens a la muntanya, de trobada amb el misteri humà i el misteri de Déu. Jesús vol expressar que l'ésser humà que viu aquestes actituds és ja feliç en si; *la felicitat no és conseqüència de la conducta sinó l'expressió d'aquesta*, diu Grün. Podem comprendre què signifiquen si les experimentem a la nostra vida. Són dons de Déu que podem pregar, però alhora són tasca, són art de viure. Socialment són indicacions per a la convivència humana i pacífica.

Feliços els pobres... Qui són els pobres? Quan som els pobres? En aquesta benaurança hom hi troba un sentit de petitesa, nuesa, indigència, buidament d'un jo egoista, que m'obre cap als altres. **Feliços els qui ploren... Feliços els humils...** Despullats d'aquest jo mostrem la nostra vulnerabilitat i això permet entendre i acollir la de l'altre, la del diferent a mi. Jesús s'estimava tots els diferents, tots els marginals.

Les benaurances són benediccions a maneres de viure, des de la llei de la petitesa i la innocència, que no és ingenuïtat. Les Benaurances ens transformen de dintre cap enfora. Ens porten al lloc on "s'està" Jesús.

Feliços els qui tenen fam i set de ser justos..., els compassius, els misericordiosos, els nets de cor, els qui treballen per la pau... L'ensenyament de Jesús posa en relleu la força per canviar situacions des de la compassió, des de la capacitat de comprendre des de la pell de l'altre,

des de la capacitat de veure Déu en cada cosa, situació, persona.

Feliços els pacificadors..., primer reconciliats amb si mateixos, per tal de poder irradiar aquest do de pau al nostre entorn. Els monjos de l'Orient, els Pares del desert anomenaven aquesta pau, la pau de la sobrietat, que fa referència a un estat de la persona, una pau que desplega sensibilitat al voltant.

Les benaurances tenen encara dos graus més de perfecció:

Feliços els perseguits pel fet de ser justos... Feliços quan per causa meva us insultaran...

Quan això passa es produeix el desvetllament i troba sentit el servei a la humanitat; aleshores podrem dir amb St. Pau: "és Crist qui viu en mi".

Els cristians podem aportar aquesta crida a viure des de la Joia, des de la presència del Ressuscitat enmig de tot, des de la irrupció d'aquesta Vida fins i tot en els llocs més difícils i conflictius, obscurs, confusos. Aquesta és la paradoxa a la qual som convidats per poder-nos sostenir en solidaritat i amb consciència de comunitat universal.

Pràctica

- Observem quan hem viscut des de la petitesa, la compassió, la pau..., en situacions personals i col·lectives.

- Trio una, dues actituds (benaurances) i em proposo de viure-les a fons, conscientment. Seria bo de compartir-ho amb el grup. (Mt 5, 3-12; Lc 6, 20-23)

Bibliografia

Grün, A.: *Las bienaventuranzas. Un camino de plenitud*. Sal Terrae. Bilbao, 2011.

Bianchi, E.: *Jesús y las bienaventuranzas*. Sal Terrae. Bilbao, 2012.